

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 486/2016
25.04.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.А., због два кривична дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.А., адвоката Љ.Б.-М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару К 571/14 од 28.09.2015. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 27/16 од 15.03.2016. године, у седници већа одржаној 25.04.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.А., адвоката Љ.Б.-М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару К 571/14 од 28.09.2015. године и Вишег суда у Зајечару Кж1 27/16 од 15.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару К 571/14 од 28.09.2015. године окривљени Д.А. је оглашен кривим да је извршио два кривична дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које су му најпре утврђене појединачне новчане казне у износима од по 30.000,00 динара, па је затим осуђен на јединствену новчану казну у износу од 40.000,00 динара, коју је обавезан да плати у року од три месеца од правноснажности пресуде, а у случају да исту не плати у остављеном року одређено је да ће суд исту заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора. Окривљени Д.А. је обавезан да суду на име паушала плати износ од 2.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка оштећених И.Р. и Г.Ђ. износ од 111.980,00 динара, у року од три месеца од дана правноснажности пресуде. Приватни тужилац И.Р. и оштећена Г.Ђ. су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Пресудом Вишег суда у Зајечару Кж1 27/16 од 15.03.2016. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Д.А., а пресуда Основног суда у Зајечару К 571/14 од 28.09.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднела бранилац окривљеног Д.А., адвокат Љ.Б. – М., у смислу

члана 485. став 1. тачка 1) у вези члана 485. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљеног Д.А. ослободи од оптужбе да је учинио кривична дела која су му приватном тужбом стављена на терет.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. ЗКП одржао седницу већа у којој је размотрио списе предмета са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, те је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног у уводу захтева означава повреде закона из члана 438. став 2. тач. 1) и 2) ЗКП, а у образложењу захтева истиче да је првостепени суд одлуку засновао искључиво на сведочењима самих приватних тужилаца иако су они и те како заинтересовани за исход поступка, при чему из исказа саслушаних сведока који су предложени од приватних тужилаца, не произилази да су ти сведоци чули да је окривљени приватним тужиоцима упутио речи увреде, што је и окривљени негирао током поступка у својој одбрани у којој је истакао да критичном приликом није имао намеру никога да омаловажава. Бранилац сматра да би суд био уверен у истинитост навода приватних тужилаца мора да постоји још неки доказ који потврђује њихове наводе, којег у конкретном случају нема, па је првостепени суд био у обавези да у смислу члана 16. ЗКП предмет реши у корист окривљеног.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног иако истиче повреде закона из члана 438. став 2. тач. 1) ЗКП, у суштини оспорава оцену доказа и истом утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, као ни разлога из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења и то на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.